

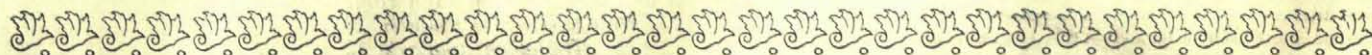
strooppartij: geen enkele vlinder gevangen, maar we hebben ons hart opgehaald aan de glimwormpjes.

12 Augustus. Een molenwerf bij Beek is geheel bedekt met *Farsetia incana*; verder groeit een mooie Toorts, *Verbascum phlomoides*, met prachtige groote bloemen. Op een andere Toorts (*Verbascum blattaria*) zitten een twintigtal aardige snuittorretjes (*Cionus scrophularia*). Een vlindertje jaagt een dikke hommelt op de vlucht.

13 Augustus. Warkruid heeft op een kruisweg in het bosch een groote heksenkring in de heide veroorzaakt.

14 Augustus. Er zijn nog roofdieren in Nederland. Met een jager, die de vorige week een marter schoot heb ik een bezoek gebracht aan vier vossenholen en twee dassenwangen. De grootste wrang ligt vlak bij 's Heerenberg op vijftig pas afstand van het Park; er waren veel en zeer duidelijke sporen te zien.

J. P. T

Vragen en Korte Mededeelingen.

Dat redactien van tijdschriften vragen te beantwoorden krijgen, door de lezers gesteld, is heel gewoon en zooals men uit onze laatste rubriek kan zien, hebben ook wij daarvan te doen.

Doch gaandeweg komen daar voor ons nog bemoeiingen bij. Er zijn lezers, die gaarne onze verzameling willen bezichtigen; anderen, die ons verzoeken, te adviseeren omtrent het overnemen eener kevercollectie, daar en daar te zien, enz.

We zijn heel blij met dergelijke bewijzen van toenadering en vertrouwen en we zullen ons best doen om allen tevreden te stellen. Maar we hebben véél abonnés en daaronder niet zoo heel weinig, die ons aanzoeken. Bovendien komt de vacantie en dan moeten wij er zooveel mogelijk uit.

Mogen we dus vriendelijk verzoeken, dat niemand ons kwalijk neme, indien we niet zóó vlug aan zijn wensch voldoen, als hij wel graag zou willen?

Laat niemand zich overigens geneeren; wij doen graag voor onze lezers, zooveel als we maar kunnen.

RED.

EENE BEGRAFENIS.

„Meester! we hebben een vreemden kever gevonden, achter ons huis, op een dooden mol!” — Zoo kwamen een paar jongens op mij aanstappen, terwijl ik op het schoolplein heen- en weer wandelde. Verlangend waren ze, eens te hooren, of Meester dezen kever kende en hun 't een en ander ervan wist te vertellen. Dat troffen ze! Meester kende dit beestje nog al aardig goed. „Dat is een doodgraver, jongens! Doet hem maar zoo lang in een doosje. Straks, in school, zullen we hem eens nader bekijken. Haalt mij nog eventjes vóór schooltijd dien dooden mol er ook bij. Hier is een sigarenkistje; doet hem daar maar in.” De mol werd op een nog niet omgespit bloembedje gelegd, ongeveer in het midden, waar het perkje het hoogst was.

Toen de school begonnen was, werd voor eerste les „Natuurlijke Historie” genomen, ofschoon de rooster „Lezen” aanwees. De kever werd bekeken en de onderwijzer maakte vooral opmerkzaam op de knotsvormige sprietjes, de korte dekschilden, waaronder een paar ringen van 't achterlijf te voorschijn kwamen, de oranjekleurige dwarsstrepen over de dekschilden, de stevige pooten en de gele beharing onder het lichaam. De leerlingen, die wat dicht met hun neus bij het beestje kwamen, trokken een vies gezicht.

Er werd nu verteld van het beestje en ik behoef niet te zeggen, dat de leerlingen geheel oor waren, toen hun werd verhaald, hoe deze kevers te werk gaan bij het begraven van doode mollen, muizen en dergelijke.

„Laat ons nu eens nagaan, jongens! of ook onze kever zich zoo gedraagt. We zullen hem zijne vrijheid hergeven en ook zijn gastheer, die voor maaltijd van de kevers, voor nest om er de eieren in te leggen en voor voedsel voor de toekomstige doodgraverslarven dient. Kijkt er nu dan eens naar, hoe 't hen gaat. Ge moogt vrij in mijn tuin gaan naar het bloembed, waar de mol ligt.

In den tuin begon een nieuwe les. De kever werd op den dooden, in staat van ontbinding verkeerenden mol, gezet en beiden aan hun lot overgelaten. Na een uur ging de school uit en ieder liep om 't hardst om bij „de school buiten de school” te komen; onze kever was niet meer te vinden, had waarschijnlijk de vlucht genomen en een ander lijk opgezocht. Teleurstelling! Ook 's middags nog dezelfde toestand. Het scheen op niets te zullen uitloopen. 's Anderen morgens gingen een paar leerlingen nog eens kijken en.... waar was de mol? Van de hoogte (het midden van het bedje) was hij gesleept naar den rand, waar hij nu tegenaan lag.

Het pad, waarlangs hij gesleept was, was duidelijk te onderscheiden door het haar, dat de mol op dien reis had verloren. Ineen oogenblik stond de geheele klas om het graf geschaard. Ieder begreep, dat onze kever van gisteren was uitgevlogen om hulp te halen van zijne makkers ten einde het lijk te vervoeren. De eerste plaats, waar de mol lag, is zeker om de eene of andere reden minder geschikt geweest. De mol alleen te vervoeren? Onmogelijk. Dus: burens gehaald. Naast de mol lag een hoopje versch uitgegraven aarde, dat onze arbeiders zeker van onder den mol hadden weggehaald. Deze zat met het achterste deel van zijn lichaam dan ook reeds in den grond en nu en dan zag men eenige beweging van den mol, alsof hij nog leefde, maar die ons de overtuiging schonk, dat de doodgravers ijverig aan den arbeid waren. Gaarne had ik den mol eens opgelicht, teneinde de doodgravers te laten zien, maar ik vreesde hen in hun werk te zullen storen. Een volgenden keer (de jongens vinden ze wel eens weer!) zullen we dat eens doen. Na schooltijd waren de kevers merkelijk met de begrafenissen gevorderd en 's avonds was er van den mol nog een klein gedeelte onbedekt; het andere deel stak in een grond en was overdekt met de uitgegraven aarde. Den volgenden dag was er van den geheelen mol niets meer te bespeuren en wie het niet wist, zou niet vermoeden, dat er op dat plekje tegen den rand van het bloembedje een tweedaagsche begrafenissen had plaats gehad met tusschenpoozen bijgewoond door de geheele hoogste klasse der lagere school te Jubbega a/d Vaart, zonder dat ze uitgenoodigd behoefde te worden den doode de laatste eer te bewijzen, zonder dat een enkele traan werd vergoten. Maar meer dan eens klom een uitroep van verwondering over de werkzaamheid en het daarbij betoonde overleg der doodgravers.

Jubbega a/d Vaart, 28 April '97.

G. PLANTINGA.

Dit is een aardige waarneming, maar wat 't belangrijkste van 't geval is, n.l. 't halen van hulp, berust toch nog geheel en al op veronderstelling, en dat is jammer. U hadt ook de mol moeten oplichten om dan tenminste te laten zien dat er werkelijk nu veel doodgravers bezig waren. Eigenlijk hadden er zonder ophouden altijd wachters bij de begrafenissen moeten wezen, want nu weten we nog niets zekers.

De Wielewaal (*Oriolus galbula*).

De natuurvriend, die omstreeks half Mei door bosch en veld, door heide en duin rondwaalt, en zich verlustigt in het rijke leven, dat zich overal voor zijne oogen vertoont, zal, zoo hij een bosch betreedt, waar eiken, groot en klein, hanne ijle schaduw op zijn pad werpen, opeens aangenaam getroffen worden door het heldere, vroolijke geluid van den wielewaal.

Terstond luistert hij opmerkzaam: een oogenblik schenkt hij geen aandacht aan den vinkenslag, die hem van alle kanten in de ooren dringt, aan het langgerekte, eentonig gezang der geelgorzen uit de groenende hagen. Op eene herhaling van den wielewaalroep heeft hij niet lang te wachten; het „wied-a-wiehe” klinkt hem nu eens van deze, dan van gene zijde tegen, luid, vol levenslust, jubelend in de zoete voorjaarslucht.

Wees gegroet, lentebode! Al behoort gij zeker niet tot de eerste trekvogels, die dikwijls nog onder hagel en sneeuw hun intocht in het vaderland doen, uwe verschijning verkondigt ons, dat thans alle herinnering aan winterkoude vergeten is, dat de lieve lente de overwinning heeft behaald